

WAT IS PRECIES DE BEDOELING?

Van dezelfde auteur:

De feestavond

Glazen schaduwen

Nijlpaard in bad

Verhuld naakt (samen met Frans Kusters)

Onvolledig landschap

Het laatste uur van de middag

De man bij een meer

Verkeerde sneeuw

Geen danstype

Gebroken glimlach

De zomerval

De verdwijning

My generation

Onze dagen | Het ongeluk

Zo gaan die dingen

Hart van De Dijk

Blind (samen met Tamar van den Dop)

Eindelijk de zee

Schrijven is ritme

Yesterday (samen met Roel Bentz van den Berg en Sjoerd Kuyper, bij foto's
van Nico van der Stam)

Echt iets voor jou

Verdwenen tijd

Verkeerde sneeuw | De zomerval | De verdwijning

Eindelijk de zee | Verdwenen tijd

Perfekte stilte

Kleur van geluk

Thomas Verbogt

Wat is precies de bedoeling?

Nieuw Amsterdam Uitgevers

Deze columns verschenen eerder in dagblad *De Gelderlander*.

© Thomas Verbogt 2013

Samenstelling Anthon Fasel en Janneke Louman

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Bureau Beck

Foto omslag © Bob Bronshoff

NUR 303

ISBN 978 90 468 1526 7

www.nieuwamsterdam.nl/thomasverbogt

Glasbak

In gevatheid moet ik me nog steeds bekwamen. Om het zelf te zijn, bedoel ik. Als ik een gevatte opmerking mag voorbereiden, wil die best lukken. Kan echter niet als het om gevatheid gaat. Je hebt ongeveer een seconde bedenktijd.

Doorgaans wordt gevatheid in de openbare ruimte geëist. Je doet iets op straat en dat gaat niet goed. Een voorbijganger zegt er iets van, iets humoristisch of wat daarop lijkt, niet om je te kwetsen, maar om te relativeren. Graag reageer je grappig, maar die reactie heb je niet altijd paraat.

Of je bent voor je huis de fiets aan het repareren. Op komisch commentaar hoef je nooit lang te wachten. Is prima, maar ik moet er eindelijk eens mee leren omgaan!

Gisterochtend sta ik met een tas vol lege flessen bij de glasbak. Opruimen lucht op, maar toch is dit geen

situatie waarvan ik erg houd. De glasbak staat bovendien op de maandagse markt en dat is geen ideale plek. Terwijl ik de flessen een voor een in het gat laat vallen, vraag ik me af waar ze toch allemaal vandaan komen, terwijl ik wel weet waar de inhoud is gebleven. Ook zie ik vanuit een ooghoek een marktkoopman die me aandachtig gadeslaat. Als het om gevatte opmerkingen gaat, staan marktkooplieden aan de top. Het is hun werk. Als je je best doet leuker te zijn, maak je jezelf alleen maar belachelijk. Deze bestaat vooral uit buik. Zijn handel is damesondergoed, zijn motto staat in grote rode letters op een bord dat aan zijn kraam hangt: ‘Slips voor elke bips.’

Als ik de laatste fles weggegooid heb, zegt hij: ‘Je kijkt niet alsof het lekker was.’

Dat bedoel ik. Ik kan alleen maar vaag knikken, zonder dat ik weet waarom.

Straf

Ruim vijf jaar heb ik een rijbewijs en telkens als ik berichten over het rijexamen hoor of lees, voel ik een lichte schok en daarna ben ik altijd even uit mijn doen. Als ik zeg dat het hier een traumatische ervaring betreft, overdrijf ik schandelijk, maar het zit wel in die richting.

Paar dagen geleden berichtte een collega me dat hij net als ik 'op latere leeftijd' rijles is gaan nemen. En het toeval wil dat hij dezelfde lerares heeft als ik destijds. Althans, we werkten een jaar samen, die lerares en ik, en toen mocht ik niet meer in een auto met versnelling en gaf ze me aan een ander door.

Mijn collega meldt dat ze blozend had bekend dat ze op me viel. Daar merkte ik toen niets van, maar misschien is dat maar goed ook. Volgens mij ben ik geen type voor een rijlerares. Dan zat ik vast de hele dag aan een rijexamen te denken en dat veroorzaakt beurse zenuwen.

Ik las over een rijsschoolhouder in Den Bosch die zijn leerling hielp bij het theorie-examen. De leerling had een cameraatje in zijn horloge. Zo kon hij aan zijn leraar de vragen laten zien. En die seinde dan de goede antwoorden door. Hoe dat ging, begrijp ik niet, maar ik dacht wel: zoiets moet ik ook organiseren, als ik weer moet. Daar ben ik immers bang voor. Ik rijd per ongeluk vaak te hard en verwacht elke dag een brief waarin staat dat ik het voor straf allemaal moet overdoen, praktijk en theorie. Over dat theorie-examen deed ik een paar keer en uiteindelijk haalde ik het door niets te leren en mijn gezond verstand in te zetten. Maar ja, dat gezond verstand was toen meteen helemaal op. Soms doe ik er een beroep op en dan gebeurt er niets.

Klokje

Iedere ochtend zie ik hem hier door de buurt lopen, een kleine, wat gezette man met een Indiaas uiterlijk. Hij heeft grote hagelwitte sportschoenen aan en een blauw jack waarin hij hevige vorst kan trotseren. Onder zijn arm zit een aktetas geklemd. Hij is duidelijk op weg naar een bestemming waar hij een functie heeft.

Graag loop ik even achter hem aan, want tijdens zijn wandeling kan hij ineens luid gaan zingen. Over mijn humeur heb ik doorgaans geen klachten, maar door die man krijgt het een extra zetje. Meestal zingt hij van een lied een of twee regels, dan zwijgt hij een meter of tien en vervolgens begint hij opnieuw, soms met een ander lied, vaker met hetzelfde.

De meeste straten hier in de omgeving zijn niet al te breed en zijn stem klimt majestueus tegen de huizen omhoog. Het is nog vroeg op de dag en het is niet ondenkbaar dat er nogal wat mensen zijn die door hem

gewekt worden. Er zijn ergere methoden.

Gisteren zong hij gepassioneerd ‘Kling klokje klingelingeling, kling klokje kling’. Iedereen zal dit eenvoudige kerstlied herkennen. Ik moet zeggen dat ik het prettig vond dit op de eerste dag van februari te horen. Je merkt dan scherp dat het jaar goed op gang is gekomen; in de verte komt de lente eraan, waarschijnlijk mogen we rekenen op een prima zomer en aan het einde ervan liggen de chocoladeletters al in de schappen van de supermarkt. Een stap verder en het is alweer Kerstmis.

Het lied dat de man zong inspireerde me mijn schouders onder de dagen te zetten. Hij stopte bij ‘Kling klokje kling’, maar ik zong in stilte door: *Laat de boodschap horen, zingen d’engelenkoren.*

Hè lekker.

Product

In de supermarkt is bij de vleeswaren een kleine tafel opgesteld, met een vrolijke parasol ernaast. Achter het tafeltje staat een forse man geconcentreerd in een pannetje te roeren. Hij draagt een schort met teksten erop. Vanaf de zuivelafdeling kan ik niet lezen wat ze vertellen, maar ik ben geen voorstander van schorten met teksten, zeker niet wanneer die geinig bedoeld zijn. Dat dit een kinderachtig standpunt is, weet ik.

Naast het pannetje waarin de man aan het roeren is, zie ik twee schalen. Op de ene liggen droevige stukjes stokbrood, op de andere plastic bestek. Duidelijk: dadelijk zal de man winkelende mensen iets te proeven aanbieden en vervolgens begint hij daar een gesprek over. Wat daarna de bedoeling is, begrijpen we.

Hij kijkt nog niet wervend, maar het is te zien dat hij zich intens op die uitstraling aan het voorbereiden is. Ik moet zo ook langs hem en zijn product, maar ik heb

haast en helemaal geen zin wat dan ook te proeven. Wat ik vooral betreurt is dat ik dus onvriendelijk moet zijn, want als je beleefd weigert, ben je juist kwetsbaar en voelt de man zich aangemoedigd je bij je jasje te grijpen om vervolgens het product in je mond te manoeuvreren. Beleefdheid helpt niet meer.

Eigenlijk moet je tegen de man zeggen dat hij het product in zijn haar kan smeren, maar behalve dat hij geen haar heeft, ben ik er ook niet voor in de stemming. Ik ben voor een paar simpele boodschappen de deur uitgegaan en dan krijg je dit.

Ik los het op door als ik hem passeer naar mijn mond te wijzen en ongemakkelijk ‘tandarts’ te mompelen. Ik mag door. Toch is er iets mis, niet alleen met mij.

Zomeravond

Als je je voordeur een andere kleur wilt geven, moet je dat eerst aan de gemeente vragen. Dan gaat er een schoonheidscommissie over oordelen. Meestal mag er iets niet.

Sommige woorden zouden ook eerst door een schoonheidscommissie in behandeling genomen moeten worden voordat ze een openbaar leven gaan leiden. Ik kwam zo'n woord tegen in een artikel waarin stond dat alcoholgebruik onder de zestien strafbaar wordt. Het mag niet meer in een publiek toegankelijke ruimte. In een – nu komt het woord – zuipkeet mag het wel, omdat het bouwsels op het platteland zijn die meestal op privéterrein staan.

Ik denk dat er meer zuipketen komen en dat het daar ook drukker wordt. Een locatie die zuipkeet wordt genoemd, belooft weinig goeds. Daar ga je niet 'een glaasje voor de gezelligheid' drinken. Ik zag er weleens

foto's van en moest aan milieurampen denken.

Of er toen ik jong was zuipketen waren, weet ik niet, wel dat ik zo nu en dan alcohol dronk voordat ik zestien was. De eerste keer was ik een jaar of tien. Het was op een warme zomeravond. Ik logeerde bij mijn grootouders. Mijn opa had in een restaurant Indisch eten gehaald dat hij op een tafel in de tuin had uitgesteld. Uit de keuken kwam hij terug met drie flesjes bier, ook een voor mij. Hij zei dat het bij dit eten hoorde. Het was bier dat misschien wel niet meer bestaat. Het heette Oud Bruin of zoiets. Er zat weinig alcohol in, begreep ik later.

Het was zo'n avond waarin het zonlicht loom bleef hangen. De eerste slok smaakte sensationeel, ik voelde me meer in de buurt van 'grote mensen' komen. En ook kroop er onrust in me die ik nog niet kende.

Buurt

Soms heb je contact met iemand die je niet kent, terwijl je ook niet weet wat dat contact inhoudt.

Als ik achter mijn bureau zit en naar links kijk, zie ik uit op de achterkanten van huizen. Op de bovenste verdieping van het huis schuin tegenover het mijne zit heel vaak een meisje te studeren of net als ik te schrijven. Maar uit de houding van haar rug meen ik op te maken dat ze studeert. Misschien voor haar eindexamen. In die leeftijd zit ze, maar ik kan me vergissen en verdiept ze zich in kwantummechanica en is ze al een paar jaar meisje af en bijna hoogleraar.

Halverwege de middag begint ze, ik eerder op de dag. Als ze dit soort stukjes schreef, zou ze er misschien net zo eentje over mij maken. Af en toe staat ze op van haar bureau en kijkt even uit het raam. Ik sta ook weleens van mijn bureau op en sta dan ook soms voor het raam. We zien elkaar, we hebben nog nooit

naar elkaar gezwaaid, we kennen elkaar niet, we wonen dus in dezelfde buurt, maar of we elkaar regelmatig tegenkomen, weet ik niet, want ik zou haar niet herkennen, daarvoor is de afstand tussen de achterkanten van onze huizen te groot.

In de namiddag kijk ik altijd een paar keer naar haar raam, zij misschien naar het mijne, ik hoop het. Als ik haar een tijdje niet zie, betreur ik dat.

Eergisteren, op Valentijnsdag, had ik misschien een kaart moeten bezorgen, ik heb het overwogen, maar wist niet aan wie ik die moest richten. Adres was geen probleem, maar ik kon niet schrijven: aan het meisje dat op de bovenste verdieping vaak zit te studeren. Volgend jaar toch maar doen. Als zij er nog woont. Als ik er nog woon.

Vakantie

Al een paar jaar neem ik me voor dat ik me niet moet ergeren als ik om me heen hoor dat ongeveer iedereen ‘naar de sneeuw’ gaat. Ik wil het best de gewoonste zaak van de wereld vinden, maar daar heb ik helemaal geen zin in. Dat is vreemd want ik gun iedereen alle mogelijke ontspanning. Misschien komt het omdat ik niet van gewoonste zaken van de wereld houd. Zeker niet wanneer het vakantie betreft.

Mijn prachtige buurvrouw is uiteraard een uitzondering. Ook haar zoon heeft een week vrij van school, dus het gezin moet ver weg. Niet naar de sneeuw, maar naar een zonnig eiland.

Wat ze gaat vragen weet ik: of ik oppasbaasje voor haar poezen wil zijn. Natuurlijk, geen probleem.

Ze zegt dat er ‘een klein puntje’ is. Bij verkleinwoorden ben ik meteen op mijn hoede, zeker als er van het verkleinwoord wordt gezegd dat het klein is.

Puntje is niet genoeg. Klein puntje.

Een van de poezen is suikerziek geworden en moet twee keer per dag een injectie krijgen.

Of ze het even voor moet doen?

‘Graag,’ zeg ik. Ik voel enige huiver. De verantwoordelijkheid wordt ineens erg groot.

Ze wijst op een doosje met spuiten. Ze wijst naar de ijskast waarin de ampullen staan. Ze demonstreert hoe ze de injectienaald vult met de vloeistof die in zo’n ampul zit.

‘Vier eenheden, Thomas, anders gaat het mis.’

En dan grijpt ze de poes, die natuurlijk niet weet dat ze suikerziek is en de injectie een hinderlijke gang van zaken vindt. Duidelijk allemaal.

Vermoeid neem ik afscheid van haar.

Later op de dag kom ik haar nog twee keer tegen. Beide keren zeg ik luchtig: ‘Ik ben er helemaal klaar voor.’ Woorden waar ik niet dol op ben.

Beugel

Bij mij in de buurt is een pretentieuze broodjeswinkel waar ik toch graag kom omdat de gang van zaken me interesseert. De eigenaar gedraagt zich als hofleverancier en doet dat met deftige humor die niet altijd werkt. Zoiets bestudeer ik graag.

Sinds gisteren is er een nieuw meisje in opleiding. Ze ziet er broos uit en heeft een beugel. Beugels vertederen me enorm.

Ik bestel een broodje worst.

Nu zou je denken: een broodje worst is een broodje worst. Dat is daar echter niet zo. De eigenaar heeft een assistente die allang klaar is met haar opleiding, en die doet het meisje in opleiding voor hoe het moet, een broodje worst klaarmaken dus. Het broodje moet gewogen worden, eerst zonder worst, daarna met.

Het meisje in opleiding staat er verwonderd naar te

kijken. Ik ook. Blijkbaar gebeurt dat altijd, maar ik had dat nooit in de gaten.

Dan zegt de assistente: 'Je moet meneer vragen of hij er mosterd op wil.'

Het meisje in opleiding vraagt: 'Wilt u er mosterd op?'

Graag wil ik van mijn antwoord iets maken, maar ik kan alleen op 'Ja, een beetje' komen.

De assistente van de eigenaar doet voor hoe het moet, mosterd op de worst van een broodje worst smeren. Dan zegt ze: 'Je moet meneer vragen of hij nog iets wil.'

Het meisje in opleiding vraagt dat.

'Een flesje jus d'orange,' antwoord ik.

De assistente van de eigenaar legt het meisje in opleiding vervolgens uit hoe ze dit allemaal op de kassa moet aanslaan.

'Dat is dan 9 euro 85,' zegt het meisje in opleiding.

Dat lijkt me te veel, maar vanwege de beugel protesteer ik niet. Ik wil niet dat ze strafpunten krijgt.

Ze wenst me zenuwachtig 'een heel fijne dag'.